

Man en een eetstoornis?

‘Heel veel onbegrip’

Tekst **Maaïke van Mol**

Dat ook mannen een eetstoornis kunnen ontwikkelen, is inmiddels geen geheim meer. Echter zijn er nog weinig mannen die hun verhaal willen én durven delen. En laat het delen van deze verhalen nu juist een manier zijn om het probleem aan te kaarten. Dat eetstoornissen onder mannen nog té weinig aandacht krijgen, beseft ook Jaap Wever. Hij lijdt al sinds zijn pubertijd aan verschillende eetstoornissen. Daarom besloot hij aan de bel te trekken bij WEET met het verzoek zijn ervaringsverhaal te delen.

Jaap Wever is 62 jaar, getrouwd, heeft twee kinderen en inmiddels ook twee kleinkinderen. Afgelopen jaar heeft hij besloten na een langdurig dienstverband bij een groot postbedrijf met vervroegd pensioen te gaan. Een lastige stap, gezien hij naar eigen zeggen niet goed kan stilzitten.

Hij merkte vooral de laatste jaren dat zijn lichaam steeds meer moeite leek te krijgen met het harde werken. Niet gek, gezien Jaap sinds zijn 14e levensjaar worstelt met verschillende vormen van eetproblematiek. Zijn lichaam en geest hebben in de loop der jaren veel te verduren gehad. Zijn gezondheid beschrijft hij, ondanks de eetstoornis die nog steeds aanwezig is stabiel. “Momenteel ben ik voor 75 procent genezen. Met de overige 25 procent zal ik moeten leren leven. De eetstoornis zit zo diep geworteld.”

Het begin van de dagelijkse strijd

Ondanks dat Jaap pas sinds tien jaar actief hulp heeft gekregen voor het aanpakken van zijn eetstoornis, begon de dagelijkse strijd tegen de kilo's al in zijn pubertijd. “Toen ik 13 jaar was, had ik zwaar overgewicht. Ik was te dik en kreeg dit ook vaak te horen. Omdat ik

er graag bij wilde horen, besloot ik te starten met diëten. Met een ongezond dieet waarbij ik enkel leefde op appels vlogen de kilo's er af. Algauw kreeg ik van mijn omgeving te horen dat ik er goed uitzag.”

Maar goed voelde Jaap zich niet. Hij was in een fase terechtgekomen waarin hij niet meer durfde aan te komen en trucjes verzong om dit te voorkomen. “Het is erin geslopen en op een gegeven moment heb je het: een eetstoornis.”

Daarnaast vertelden zijn ouders in deze periode dat zij niet zijn echte ouders waren. Dit nieuws sloeg bij Jaap in als een bom. De stabiele thuisbasis werd onder zijn voeten weggehaald en het vertrouwen in zijn omgeving was in één klap weg. Het bleek een traumatische ervaring die de eetstoornis alleen maar verergerde. “Ik kon moeilijk vrienden maken en vertrouwde niemand meer. Vanaf dat moment ben ik veel alleen gaan doen. Tussen mijn 16e en 19e levensjaar voelde ik me zo slecht dat ik meerdere zelfmoordpogingen heb gedaan. Dit was eigenlijk meer een schreeuw om hulp.” Hulp die toen nog niet werd aangeboden voor mannen. Een eetstoornis, dat kon een man simpelweg niet krijgen. Het probleem werd niet (h)erkend.

Ook met zijn familie en vrienden kon hij destijds niet over zijn gedachten en gevoelens praten. “Binnen mijn omgeving heerste en heerst veel onbegrip. Men denkt vaak dat er een toverstokje bestaat waardoor je er in één klap van afkomt. Het is moeilijk uit te leggen en daarom zeg ik er vaak bewust niets over.”